

ontving waren niet onaangenaam. Zij was den heelen dag bijna alleen met Jansje want Frank ging aan zee schetsen nemen. De kamers waren net gemeubeld en zij hadden niets te doen, eten, bediening, alles werd hen verleend. Rose Marie zocht en vond ook werk, de stille nette omgeving deed haar goed; zij dacht met een siddering terug aan de onwelriekende gracht met haar bloemennaam en aan de ruwe tapperij, waar zij, de dochter van een zeeofficier voor elken werkman achter de toonbank klaar moest staan.

— Jansje sprak telkens haar tevredenheid uit, en met geen mogelijkheid zou zij kunnen opgeven, wat haar ontbrak; Frank ging zijn eigen weg, hij kwam soms eten, soms ook niet; hij sprak weinig en was altijd in gedachten. Rose Marie kwam hem steeds vriendelijk tegemoet en verhaalde hem dan allerlei kleine voorvallen uit haar beider leven; hij luisterde zeer afgetrokken.

„Scheelt er iets aan?” vroeg zij dan bezorgd.

„Neen Rose, neen! maar ik denk aan mijn schilderij, ik heb al mijn vermogens noodig om inwendig te zien, spoedig zal ik je lastig moeten vallen.”

Hij had zijn album vol krabbels van de zee, die hij te Scheveningen ging bestudeeren; soms nam hij zijn vrouw mee en wandelde met haar langs het strand; het was September en dikwijls slecht weer, het badseizoen liep ten einde en de gasten gingen heen. Rose Marie had zoo gaarne eens met haar man over gewone dingen gesproken, maar hij ging op in zijn luchten en tonen, in zijn stemmingen en kleuren.

„Is er dan niets belangrijker in de wereld als dat schilderij” vroeg zij zich zelf af en dan zag zij hem van ter zijde aan en dacht dan hoe heel anders het zou wezen als Frank niet altijd bezig was met zijn kunst maar ook met haar.

Wanneer hij haar aanzag, dan wist zij dat hij haar gelaat bestudeerde enkel voor zijn schilderij; wanneer hij naar haar luisterde dan wist hij nauwelijks wat zij zeide maar teekende in gedachte elke verandering van haar bewegelijk gelaat op. Zij voelde het meer dan zij het begreep en er ontstond in haar ziel een gevoel van vernedering dat haar steeds kwelde.

„Ik ben zijn model en anders niets!” zuchtte zij vol bitterheid en zij begreep nu meer, wat zij reeds wist, „ben ik daartoe op de wereld?”

Haar eenige voldoening was Jansje tevreden te zien; maar ook deze tevredenheid duurde niet lang, toen het bultje zich gewend had aan een regelmatig leven, aan goed eten en drinken begon de onvoldaanheid haar weer te kwellen.

Zij wilde uitgaan, meer van den Haag zien; zij klaagde Frank haar nood en hij zeide onverschillig:

„Neem een rijtuig! Ga uit!”

De beide zusters maakten toertjes, maar ook dit gaf Jansje niet lang voldoening; zij begon te klagen over pijn in de borst en in den rug; zij moest komedies zien, naar concerten gaan en ook hierin stemde Frank toe.

Hij geleidde de meisjes waar zij heen wilden. Soms bleef hij naast haar zitten, altijd met zijn schetsboek in de hand bleven zijn oogen gevestigd op Rose Marie's gezicht, waarop alle indrukken, die zij ontving, als in een spiegel weerkaatsten; zij merkte het echter en raakte verlegen.